

העם הסוסים של קליגולה

חברים פרטיים ואנשי־שווקים

קיצוניים מאיישים את

תפקידיהםפתח

אחד מסימני־ההיכר של כל מי שטר הוא טיב האנשים הממלאים בו תפקידי־מפתח. המיקרה הקיצוני ביותר אירע ברומא לפני 1950 שנה, כאשר הקיסר קאליגולה (המג'ף הקטן) מינה את סוסו האהוב לדרגת קונסול.

ישראל עדיין רחוקה ממצב זה. שום סוס עדיין לא הגיע אפילו לכנסת, וכל המיסרות ובירות־החוק מאוישות בי הולכי־על־שתיים מדופלמים.

אולם בחודשים האחרונים גברה בחוגים רציניים בקרב המימסד עצמו הדאגה, נ"כ שיטת־הקנייה של ממשלת רבין ותוצאותיה. נראה כאילו נמצאה שיטה המבטיחה מראש שהאיש הלא־נכון יגיע למקום הלא־נכון (ראה הנודן).

קנאים וחברים - שרה־ביטחון, שימ"ן פרס, מקיף את עצמו באישים קנ"איים, הרחוקים מאד משקול־דעת קר וענייניו. יועצו העיקרי לעניינים ערביים הוא האלוף (מיל.) יהושפט ("פט") הרב־

בי, אדם שהקדיש את חייו להוכחת התיוה שכל הערבים הם אנטי־שמים ורוצים ב"השמדת ישראל. פטי סולק בשעתו מתפ"ן קיבו כראש אמ"ן על־ידי דויד בן־גוריון, בגלל חוסר שקול־דעת.

יועץ אחר של פרס הוא יובל נאמן, איש־מדע מזהיר, הנמצא בשולי ההיגיון בעניינים פוליטיים. נאמן הוא מטיף קנאי קיצוני לארץ־ישראל השלמה.

מי שנוקב לעצמותיהם של יועצים כאלה כדי לנהל את מדיניות־הביטחון של הר מדינה, זוקק בעצמו לבדיקה דחופה.

שרה־חוץ, יגאל אלון, הסתבך במערכת אחרת של מינויים. הדרך שבה ניסת לאייש את שירות־החוק של ישראל בחברים פרטיים, ובחברים של חברים, כבר גרמה לשערורייה לאומית.

אך על כולם עלה השבוע ראש־הממש" לה עצמו, כאשר עורר שערורייה לאומית על־ידי מינוי ביטחוני מרכזי (ראה להלן). מה גורם לשיטות מזוות כאלה של סלקציה? ייתכן שממשלה זו שוב אינה מסוגלת למשוך אנשים רציניים, בעלי כושר ורמה, לתפקידים המרכזיים של המדינה, אך ייתכן גם שהקבוצה השלטת מתייחסת אל המדינה כאל אחווה פרטית, שבה היא יכולה לעשות ככל העולה על רוחה, ללא ביקורת וללא התחשבות בדעת כ"א כן, זוהי ממשלה חולה.

הממשלה הפחה של פח"ע

המצאה חדשה של

רבין: איך לאישי

תפקיד ולהשאירו ריק

האלוף (מיל.) רחבעם ("גאנדי") זאבי הוא טיפוס. על כך הבענים הכל. יש לו הרבה ידידים, וגם הרבה שונאים. אלה גם אלה מסכימים ביניהם שהוא אדם סגנוני, בעל אישיות מיוחדת ובלתי־שיגרי רתית. במדינה שבה גובר הקונפורמיזם, ושבה נראים הפקידים הבכירים כאלו הוטבעו בשטאנץ אחד - יש בהגדרה זו מחאה גדולה.

גאנדי הוא שריד אמיתי של תקופת הפלמ"ח, אספן של נשק מכל הסוגים, שתעניק לבניו שמות כמו "סייר בנימין" ו"פלמ"ח־פתח", ושעלה אותם עוד מיל־דלת אל פיסגת המצודה כדי לחגוג שם את ימי ההולדת שלהם.

הוא עורך ביקורת רבה כאשר גידל לביי אה בחצר של "מצודת ספיר", וביקורת חריפה עוד יותר כאשר שלף אקדח במרכז חברון וירה בערבי זקן ומטורף, שעמד על גג סוכה ואיים בכמקל על היהודים. על רקע דופה נרקמה סביבו מסכת שמועות על מעשים חריגי־ש, שלפחות בחלקן היו כוזבות. פעם, בתקופת כהונתו של פינסק לבון כשרה־ביטחון, הורחק גאנדי מתפ"ן קיבו מפני שניסה לבצע פעולה בלתי־חוקית מעבר לגבול.

מדי־פעם הצליח גאנדי לזעזע את דעת הקהל בסגינותו האישי המובהק. כך, במיש"ך

כשחזר ח"כ (מערך/רפ"י) משה דיין מסיורו האחרון בחו"ל, סיפר ח"כ משה שחל (מערך/מפא"י) כי בעת שי השניים נסעו ביחד במטוס מארץ למיזר רחה־חוק, לפני חודשיים, היתה במטוס קבוצה של עשרות נשים פיליפיניות. אחרי שזוהו את משה דיין, או כפי שהן קראו לו, "מושי דיין", הן מחאו לו כפיים בהתלהבות, אך דיין לא שם לב לכך. הגיב דיין על סיפורו של שחל: "לפחות הפיליפיניות מוחאות לי כף".

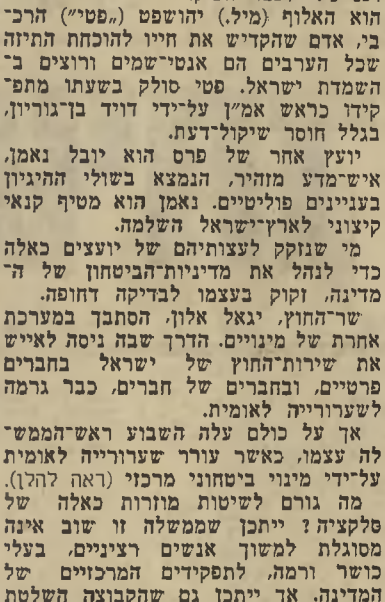
בוויכוח על עתידה של אופירה, היא שארם אישיך, תקפה ח"כ מטילדה גז (מערך/רפ"י) בחריפות רבה את שרי השיכון **אברהם עזר** (מערך/מפא"י), וקראה עברו: "אדוני שרה־שיכון, לפי עניינת דעתי אין אתה ראוי להתחרות ב־**משה רבנו**, שהוציא אותנו משם, ובי משה דיין, שהכניס אותנו לשם!"

כשהבחין שר החינוך התרבות **אחרון ירדן** (מערך/מפא"י) בתח"כ **אבא אבן** (מערך/מפא"י) כשהוא יושב ליד שולחן־השיבות ומדבר אל עצמו, הוא היפנה לכך את תשומת־ליבו של אחד העיתונאים שישבו בקירבת־מקום. אמר אר הו עיתונאי לידלין: "אבן מקריא לעצמו

לפני ימים אחדים קיבל שרה־תחר בורה גר **יעקבי** (מערך/רפ"י) שיחה־טל פון. מעברו האחר של הקו בעק קולו של ח"כ **פינחס ספיר**. משך עשר דקות תמימות "שטף" ספיר את יעקובי על מדיניותה הכושלת של הממשלה בכלל, ושל משרד־התחבורה בפרט. רק לאחר שי השיחה התמשכה, חשד לפתע יעקובי כי מישהו מותח אותו. ואמנם, היה זה שדרן שידורי ישראלי **גידעון דב־ארי**, אשר התמחה לאחרונה בחיקוי קולו של ספיר.

עד כמה מתגעגע יושב־ראש הני הלת הסוכנות, ומי שהיה שרה־אוצר, ח"כ פינחס ספיר (מערך/מפא"י) לשיבה ב־ ממשלה, אפשר היה ללמוד מפליטת־הפה של ספיר, שזעזעה בשבוע שעבר. בתארו את נאמו של גיזבר הסוכנות **אריה לייב דולצין**, אמר ספיר: "דולצין אמר בי ישיבת הממשלה האחרונה כי... ורק אחרי קריאת־תיקון אחדות, חזר בו ואמר: 'בי ישיבת הנהלת הסוכנות האחרונה'".

רשות־השידור תפסה בשבוע ש־ עבר את רוב זמנה של מליאת הכנסת ושל ועדת־החינוך שלה, בעיקר בגלל כתבתו של **עמרם ניר** על הבית ברחוב חברון

יצחק רבין
עדיין אין סוסים בכנסת

זדים לר"ע כשמתבוננים בצמד חברי־הכנסת של הליברלים העז" מאייס, ח"כ יהודה שערי (מימין) והגל זיידל, אפשר לחשוב כי במפלגה קטנה זו קיים הנוהג של תילבוש אחידה. אולם היה זה רק מיקרה ששניים אלה לבשו באותו יום חולצות זהות. חולצות אלה נראות אופנתיות ממש לעומת הרגלי־הלבוש של שני השרים של הלי"ע. שרה־התירות משה קול מופיע כיועץ תמיד בחולצה לבנה מקומטת וחליפה אפור־הכחול עם צווארון בחוץ, ואילו השר ללא־תיק גדתון האוזן נוהג ללבוש חליפה כהה, כשהוא ענוב בעניבה בסיגנון מיושן.

בירושלים (ראה מדור טלוויזיה). בוועדת החינוך הסביר יושב־ראש הוועדה **אב"ר** **רהם** ("אברשה") **שכטרמן** (ליכוד/חרות) למנכ"ל רשות השידור **יצחק ליב** **גי**, שהזמין לשיבת, מדוע נוגעת הוועדה רק בשלילה שבטלוויזיה, ולא בחיוב שבה: "החיוב מוכן מאליו, ותפקיד הוועדה לי תאר את השלילה". השיב לו על כך ליבני: "לפי אותו עיקרון, אני אתך היר ראות לאנשי מבט, שיתארו רק את הי שלילה במדינה".

באותו דיון הסביר ח"כ **יוסי שריד** (מערך/מפא"י): "רק מפני שאני לא רוי צה להגיש כמו ח"כ **גאולה כהן**, אני לא חוקר את התלויות".

בעת הדיון שנערך באותו נושא במליאת הכנסת, הגדיר ח"כ **מאיר פעלי** (מוקד) את ח"כ **גאולה כהן** (ליכוד/חרות) בעזרה הבאה: "חברת־הכנסת הנאורה בי מרכאות כפולות ומכופלות, גאולה כהן, ח"כ **מנחם בגין** (ליכוד/חרות) יצא לי הגנתה של כהן, ודרש מיושב־ראש הישיבה, ח"כ **יהודה יודין**, לחוק את דבריו של פעלי: מהפרוטוקול. לעבר פעלי קרא: 'אתה גם רוח. מספיק התגסט פעלי, ואני מכונן התגסט על לשון גסויות, ולא גיסות.' יודין לא חקק את דבריו פעיל מהפרוטוקול, אולם העיר לאיש מוקד, שלפי תקנון הכנסת מותר לפנות אל ח"כ רק בתוארו זה, ללא שום תוספות.